

Podeu enviar les vostres cartes a cartes@lavanguardia.cat. La Vanguardia agraeix les aportacions dels lectors i tria per publicar aquells textos que no superin els mil caràcters. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i hi ha de constar el DNI o el passaport, l'adreça i el telèfon. No

es publicaran escrits firmats amb pseudònim o inicials. La Vanguardia es reserva el dret de resumir-ne o extractar-ne el contingut i de publicar els que consideri oportuns. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades sobre originals no publicats.

Ventura & Coromina

ponsabilidad por este enorme agujero de despilfarro económico.

Quizá porque los unos se tapan a los otros e interesa que la mala gestión de la Generalitat no se airee mucho. Ya se sabe: si robas 100 euros te meten en la cárcel, pero si despilfarras 13.000 millones de euros no pasa absolutamente nada.

JOSEP GINÉS
Barcelona

Vida de estudiant

Soy una estudiante de cuarto curso de publicidad y relaciones públicas de la Universitat Pompeu Fabra. Mi universidad tiene muchos méritos, pero no destaca precisamente por una buena distribución horaria de las clases.

Muchos son los trimestres en que me he tenido que pasar trece horas en la universidad, porque una clase empezaba a primera hora de la mañana y la otra acababa a las 22 horas.

Con la instauración del plan Bolonia, los estudiantes tenemos que desarrollar prácticas obligatorias en una empresa, y gran parte de la promoción las desarrolla durante este último curso.

Pues bien, ahora que tenemos que combinar los estudios con el trabajo, este horario ilógico se hace más patente que nunca.

Las clases comienzan a las 14 horas, que es cuando los que trabajamos salimos de las prácticas. Entonces, ¿cuándo se supone que podemos comer? Y para llegar a tiempo a la universidad, ¿nos teletransportamos?

Propongo una revisión de los horarios, de manera que los que estudiamos y trabajamos a la vez, podamos llevar una vida algo más normalizada.

CLARA ANDREU
Barcelona

Fotos que hablan

Fui a la exposición *World Press Photo* en el CCCB y puedo decir que dicha muestra no deja indiferente a nadie. La crudeza de muchas de las fotografías hace reflexionar sobre tu día y sobre el de los demás.

La foto que más me impactó fue la ganadora del año 2010, el rostro de una joven de 18 años desfigurado, como castigo por haber huido de casa de su marido en Afganistán. Parece mentira que el ser humano sea capaz de

cometer dichas barbaridades, es vergonzoso y deplorable.

Detrás de cada imagen se esconde una historia, un trozo de realidad. A veces no llegamos a valorar lo que tenemos.

ALESSANDRA GIORCELLI
Barcelona

Rebajas adelantadas

El pasado sábado me acerqué a una tienda de una cadena de moda para equiparme de cara al invierno, que parecía no llegar nunca. Al ir a pagar, la cajera me pregunta si tengo el cupón. Por lo visto, la tienda hacía un descuento del 40% en cualquier compra de más de dos artículos.

Al día siguiente leí en el diario que las grandes cadenas han decidido rebajar algunos precios de sus productos, antes de las fiestas de Navidad, en concepto de promoción, ya que se calculaba que el mercado de estas había sufrido una caída de ventas del 30% en los últimos meses.

Es una medida acertada para activar la economía y animar los regalos navideños de este año, que se proyectaban austeros.

ADRIANA CASTILLO
Badalona

grupoGodo

President
JAVIER GODÓ, COMTE DE GODÓ

Conseller Delegat
Carlos Godó Valls

Director General de Presidència
Josep Caminal

Director Gral. Corporatiu - Negoci Premsa
Jaume Gurt

Director Gral. de Publicitat
Manuel Ferrer

Director Gral. de Negoci Audiovisual
Xavier de Pol

Director Gral. de Negoci Digital
David Cerqueda

Director de Comunicació
Màrius Carol

LA VANGUARDIA

President-Editor
JAVIER GODÓ, COMTE DE GODÓ

Director General
Pere G. Guardiola

Controller
Xavier Martín

Director de Marketing
Oscar Ferrer

Edita LA VANGUARDIA EDICIONES SL
Av. Diagonal, 477 (08036) Barcelona
Tel.: 93 481 22 00 / 93 481 25 00
Fax: 902 185 587

Internet www.lavanguardia.com

Dipòsit legal B-18078-2011
ISSN 2014-1718

Imprimeix CRE-A IMPRESIONES DE CATALUNYA SL.
Polígono Zona Franca, carrer 5, sector C (08040)
Barcelona. IMCODÁVILA SA. Carrer Torneros, 16,
Polígono Los Ángeles (28906) Getafe, Madrid

Distribueix MARINA BCN DISTRIBUCIONS SL.
Carrer E, 1 (cant. c/6). Polígono Industrial
Zona Franca. 08040 Barcelona. Tel.: 93 361 36 00

Difusió controlada per OJD

TARIFES SUSCRIPCIONS

Catalunya i Balears	Espanya i Andorra Correu (trimestre).....	175 euros
Trimestre	Europa - Zona 1 Correu (trimestre).....	444 euros
Semestre.....	Resta de països - Zona 2 Correu (trimestre).....	571 euros
Anual.....		

EL PREU DELS EXEMPLARS ENDARRERITS ÉS EL DOBLE DEL PREU DE PORTADA

© LA VANGUARDIA EDICIONES, SL. BARCELONA, 2011. TOTS ELS DRETS RESERVATS
Aquesta publicació no pot ser reproduïda; ni totalment ni parcialment, ni registrada en, o transmesa per, un sistema de recuperació d'informació, de cap manera ni per cap mitjà, sigui mecànic, fotoquímica, electrònica, magnètica, electroòptica, per fotocòpia, o qualsevol altre, sense el permís previ per escrit de l'empresa editora.

A efectes del que preveu l'article 32.1 del Text Refós de l'LPI, La Vanguardia Edicions, SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense tenir l'autorització prèvia de La Vanguardia Edicions, SL

EL RUM-RUM

Joana Bonet

Rebels i burgesos

El vigilant de la sala sembla un home tranquil que mira un punt fix mentre Pedro Almodóvar, enfltat a uns talons, i Fabio McNamara, amb una jaqueta de torero, canten i xisclen des d'una pantalla gegant. L'escena pertany a un programa de *La edad de oro*, emès per TVE. I avui forma part de la nova col·lecció permanent del Centre d'Art Reina Sofia: *De la revuelta a la posmodernidad (1962-1982)*. Vint anys en què ens hem fet grans malgrat l'omnipotència infundada per l'horòscop, els iogurts i les hormones. Li pregunto al guàrdia si està entretingut. Em respon que ja són massa repeticions de l'actuació com per interessar-s'hi mentre podria estar pensant: "Aquestes marmarratxades". El número, musicalment rudimentari, es deixa admirar.

Sorpren la irreverent frescor d'aquells moderns dels vuitanta, quan, fa vint anys, dos homes maquillats com dones en un escenari resultaven una provocació. Res a veure amb el prefabricat Marilyn Manson. La rebel·lia era tendra, una posa davant l'aburgesament que escapava dels guions clàssics. Un "que ningú no ens digui com hem de gastar o malgastar la vida". El sentiment més puixant davant la magnífica col·lecció del museu orquestrada per Manuel Borja-Villel procedeix de l'evident defunció de la neavantguarda. Allò que va ser tan rabiosament nou avui és antic; tot i així, conserva la tossuderia de provocar, l'obsessió per ser absolutament modern.

Allò que va ser tan nou avui és antic; tot i així, conserva la tossuderia de provocar

desdramatització: no busquis més allà de l'ara, "el que veus és el que hi ha", una trobada física amb l'art que desplaça la figura romàntica de l'artista. La gent, més que mirar, es queda pensant, com si intentés desentranar un jeroglífic. Fins que percep el crit que es feix darrere de cada obra.

"Els seixanta són alguna cosa més que la pàtria de l'inconformisme, són la plantilla comercial dels nostres temps, un prototip històric per a la construcció de màquines culturals que transformen l'alienació i la desesperació en conformisme", escriu Thomas Frank a *La conquista de lo cool*. El llibre arriba a Espanya més d'una dècada després de la seva publicació, encara que la seva tesi continua vigent: la revolució contracultural va incentivar el mercat i va provocar el naixement del consumisme modern amb un missatge clar: "Si vols ser únic, compra el mateix que els altres". En publicitat, hi ha exemples de com la transgressió s'ha anat convertint en docilitat: des dels eslògans perquè fumessin les dones, ben reflectits a la quarta temporada de *Mad men*, fins a les cançons contra la guerra de l'Iraq als anuncis de Nike. O Lennon, Dylan o Marley, que continuen sonant amb ressons rondinaires, només que ara embolicant dones de Madison Avenue. Només cal veure l'última iniciativa d'El Corte Inglés: una planta dedicada a l'art per vendre obres a terminis, a fi que tothom pugui lluir un bon quadre a casa i pagar-lo com un electrodomèstic.

Tota revolució cultural que s'aixeca per matar el pare i instaurar un art pur s'acaba acomodant i és adoptada com a signe d'estatus una vegada que se n'ha esvaït la vigència. Fins i tot l'esperit assembleari dels *indignats* ja s'ha encomanat i serveix per vendre tarifes planes, això sí, amb èpica: "La gent ha parlat i això és el que ens ha demanat", diu la veu en off de Telefónica, jugant amb foc.